

eller kan medføre konkurrencefordrejning i det mindste inden for det fælles marked, og som påfører eller kan påføre andre økonomisk skade ved uretmæssig tildeling eller mangelfuld udførelse af en kontrakt.

Herudover pålægger *artikel 4* medlemsstaterne at træffe de nødvendige foranstaltninger for at sikre, at passiv og aktiv bestikkelse samt medvirken eller anstiftelse hertil kan straffes med strafferetlige sanktioner, der er effektive, står i et rimeligt forhold til overtrædelsen og har en afskrækkende virkning, herunder, i det mindste i grove tilfælde, frihedsstraf, som kan medføre udlevering. For så vidt angår mindre alvorlige tilfælde af aktiv og passiv bestikkelse i den private sektor kan en medlemsstat dog fastsætte sanktioner af en anden art end de ovennævnte.

*Artikel 5 og 6* indeholder bestemmelser, der medfører pligt til at kunne straffe juridiske personer for aktiv bestikkelse. Der henvises herom til pkt. 5.3.

*Artikel 7* fastsætter regler om straffemyndighed (jurisdiktion). Efter bestemmelsens *stk. 1, litra a*, er der pligt til at have straffemyndighed i tilfælde, hvor lovovertrædelsen helt eller delvis er begået på medlemsstatens område.

Endvidere er der pligt til at have straffemyndighed i tilfælde, hvor gerningsmanden er statsborger i den pågældende medlemsstat, idet det dog i medlemsstatens lovgivning kan kræves, at adfærden også skal være strafbar i det land, hvor den fandt sted, jf. *stk. 1, litra b*, og i tilfælde, hvor lovovertrædelsen er begået til fordel for en juridisk person, der driver virksomhed i den private sektor, og som har sit hjemsted på den pågældende medlemsstats område, jf. *stk. 1, litra c*. Efter *artikel 7, stk. 2 sammenholdt med stk. 3*, kan staten tage forbehold om ikke at fastsætte straffemyndighed i et eller begge tilfælde eller om kun at fastsætte straffemyndighed i særlige tilfælde eller på særlige betingelser.

Endelig har en medlemsstat, der i henhold til national lovgivning ikke udleverer egne statsborgere, pligt til at sikre, at den har straffemyndighed i tilfælde, hvor lovovertrædelsen begås af dens egne statsborgere uden for dens område, jf. *artikel 7, stk. 4*.

*Artikel 8* indeholder bestemmelser om gennemførelse den fælles aktion. Det fremgår heraf, at hver medlemstat senest to år efter den fælles aktions ikrafttræden (dvs. senest den 31. december 2000) skal forelægge passende forslag til gennemførelsen af den fælles aktion, som skal behandles af de kompetente myndigheder med henblik på vedtagelse. Rådet vurderer på grundlag af passende oplysninger, hvorvidt medlemsstaterne har opfyldt deres forpligtelser i henhold

til den fælles aktion, senest tre år efter dens ikrafttræden.

#### 4.6. Gældende ret

4.6.1. Regler om bestikkelse af personer, der virker i *offentlig tjeneste eller hverv*, findes i straffelovens § 122 og § 144. Disse regler suppleres af straffelovens § 299, nr. 2, om bestikkelse i private retsforhold (returkommission), jf. pkt. 4.6.7. I det følgende redegøres i hovedtræk for reglerne om bestikkelse af personer i offentlig tjeneste eller hverv.

*Straffelovens § 122* angår den såkaldt aktive bestikkelse. Efter bestemmelsen straffes den, som yder, lover eller tilbyder nogen, der virker i offentlig tjeneste eller hverv, gave eller anden fordel for at formå denne til at foretage eller undlade noget, hvorved den pågældende ville gøre sig skyldig i pligtstridig handlemåde, med fængsel indtil 3 år eller under formildende omstændigheder med hæfte eller bøde.

*Straffelovens § 144* angår den såkaldt passive bestikkelse. Bestemmelsen fastsætter, at når nogen i udøvelse af offentlig tjeneste eller hverv uberettiget modtager, fordrer eller lader sig tilsige gave eller anden fordel, straffes den pågældende med hæfte eller med fængsel indtil 6 år, under formildende omstændigheder med bøde.

Udtrykket »*offentlig tjeneste*« omfatter bl.a. dommere og andre ansatte ved domstolene. Endvidere omfattes beskæftigelse i forvaltningen, uanset om forvaltningsudøvelsen består i at træffe afgørelser eller udøve faktisk forvaltningsvirksomhed, f.eks. transport, undervisning og behandling. Det er således uden betydning, om arbejdet svarer til det arbejde, der også udføres i private virksomheder. Ansatte i særlige forvaltningsenheder, f.eks. Danmarks Nationalbank, er normalt også omfattet af udtrykket »*offentlig tjeneste*«. Det samme gælder medlemmer af udvalg og råd, der er oprettet i henhold til lov. Tjeneste i koncessionerede selskaber anses derimod ikke uden særskilt bestemmelse herom som »*offentlig tjeneste*«.

Ansættelsesforholdets eller funktionens nærmere karakter er uden betydning for anvendelsen af straffelovens §§ 122 og 144. Således er f.eks. tjenestemandsansatte, overenskomstansatte, kontraktansatte, midlertidigt ansatte og deltidsbeskæftigede omfattet af bestemmelserne.

Udtrykket »*offentligt hverv*« omfatter både tilfælde, hvor hvervet beror på valg, og tilfælde, hvor hvervet beror på kontrakt eller pligtmæssig tjeneste. Bl.a. medlemmer af Folketinget er derfor omfattet af dette udtryk. Også ministre er omfattet. Om ministres ansvar for deres embedsførelse gælder i øvrigt de særlige